

Sygn. akt VI Ga 259/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Marta Zalewska

Protokolant: inspektor A. C.

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: R. z siedzibą w K.

przeciwko: G. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda R. z siedzibą w K. od wyroku Sądu Rejonowego w K.V Wydziału Gospodarczego z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt V GCupr 296/15.

I. uchyla zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazuje do ponownego rozpatrzenia Sądowi Rejonowemu w K. V Wydziałowi Gospodarczemu, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instytucji odwoławczej.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 8 września 2016 r.

sporządzone w trybie art. 505¹³ § 2 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 24 maja 2016 r. sygn. akt V GC upr 296/14 Sąd Rejonowy w K. oddalił w całości powództwo powoda R. w K. przeciwko G. K. – Kancelaria (...) w K. o zapłatę kwoty 3.327,72 zł oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617 zł tytułem kosztów procesu.

Wyrok został zaskarżony w całości apelacją przez powoda, który mu zarzucił rażące naruszenie przepisów regulujących postępowanie cywilne, tj. art. 233 § 1 k.c., art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c., art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 128 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 129 § 1 k.p.c. oraz w zw. z art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., nadto zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne oraz art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 3 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa powoda oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego za postępowanie w obu instancjach. Z ostrożności procesowej, w razie uznania przez Sąd orzekający, że zachodzi naruszenie prawa materialnego, a zgromadzone dowody nie dają wystarczających podstaw do zmiany wyroku, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja musiała odnieść skutek w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku, ponieważ sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy, przeprowadzając wybiórczo postępowanie dowodowe, czego skutkiem wydanie wyroku reformatoryjnego w niniejszej sprawie wymagałoby przeprowadzenia postępowania dowodowego w istotnej jego części oraz oceny jego wyników przez sąd II instancji, czego nie dokonał sąd rejonowy, co doprowadziłoby z kolei do unicestwienia prawa stron do kontroli instancyjnej wydanego rozstrzygnięcia.

Niezależnie od powyższego w procesie doszło do uchybień proceduralnych, uniemożliwiających bez ich uprzedniego usunięcia, przystąpienie do merytorycznej oceny żądania pozwu. Sąd pierwszej instancji nie zwrócił uwagi, że w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód wskazał listę dowodów, a w tym konkretne faktury VAT, a następnie już w postępowaniu zwykłym w procesie sądowym w uzasadnieniu pozwu jako zgłaszane dowody nie powołał wszystkich wcześniej wymienianych faktur, przy czym suma kwot z przywołanych w epu faktur, jak i kwot z dokumentów księgowych, przywołanych w uzasadnieniu pozwu zwykłego daje różny wynik, a jednocześnie nie daje kwoty żądanej w pozwie, przy czym fakturę nr (...), nie wymienioną w pozwie w procesie, dołączył w dalszym toku postępowania. Wyjaśnienia zatem wymagało w procesie, jakie należności składają się na żądanie pozwu, a jakich dokumentów wynikają, a po uzyskaniu tych informacji i wyjaśnieniu w/w rozbieżności przez pełnomocnika powoda sąd rejonowy winien był rozpoznać wnioski dowodowe z przedłożonych w toku procesu dokumentów księgowych, bo te nie zostały przez sąd rejonowy rozpoznane ani w sposób negatywny, ani pozytywny. Należy zauważyć przy tym, że strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu potwierdzającego, by pozwany otrzymał przedmiotowe dokumenty, brak też śladu w aktach, by pełnomocnik powoda składając pisma procesowe z dnia 1.03.2016r. oraz 8.03.2016r. z załącznikami w postaci dokumentów rozliczeniowych, odpis pisma z załącznikami przelożył do sądu oraz by sąd w trybie art. 130 kpc w/w brak formalny pisma procesowego, a następnie doręczył pełnomocnikowi pozwanego, który wstąpił do procesu na rozprawie w dniu 20.10.15r. ,na której nie był obecny pełnomocnik powoda, zatem w dalszym toku postępowania nie wiedział o powyższym. Tym samym brak doręczenia stronie pozwanej odpisu tych pism z załącznikami i jednocześnie brak rozpoznania wniosków dowodowych z tych załączników uniemożliwił pozwanemu do ustosunkowania się do tych dowodów nie tylko od strony merytorycznej, ale też od strony formalno-prawnej. Nie zauważył też sąd, iż sprzeciw złożony przez pozwanego w trybie art. 505³⁷ §3 kpc nie został podpisany przez pozwanego (k. 66-69), co oczywiście nie mogło skutkować jego odrzuceniem, lecz w razie nieuzupełnienia w terminie ustawowym 2 tygodni tego podpisu pominięciem wszystkich twierdzeń, zarzutów i ewentualnych wniosków dowodowych, zawartych w tym sprzeciwie.

Należy zgodzić się z apelującym, że powołane przez niego dowody z określonych dokumentów znajdujących się w aktach sprawy w formie niepoświadczonych kserokopii wprawdzie nie stanowią dowodów z dokumentów, o których mowa w art. 244 i art. 245 k.p.c., nie są jednak pozbawione mocy dowodowej, w rozumieniu art. 232 w zw. z art. 308 k.p.c. Dopóki sąd ani strona przeciwna nie zakwestionuje ich skutecznie co do ich wiarygodności i nie zażąda na tej podstawie złożenia oryginałów dokumentów (o ile złożenie takich oryginałów jest możliwe), stanowią one jeden ze środków dowodowych, przy pomocy których strona może udowodnić fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Dowody te, jak każde inne, podlegają ocenie sądu na podstawie art. 233 k.p.c., mając na uwadze pozostałe dowody z kserokopii dokumentów, w tym z umowy stron, którą nota bene sąd uznał za wiarygodną mimo, iż miała postać kserokopii, owu i regulaminu świadczenia usług, dołączonych do pozwu i przedłożonych przez pierwotnego wierzyciela na żądania sądu. Dodać należy, iż dopuszczalnym jest w pewnych sytuacjach tzw. faktura elektroniczna, nie jest konieczne również podpisanie faktury papierowej zarówno przez wystawcę jak i odbiorcę faktury, co wynika z Ustawy o podatku vat. Taki dokument księgowy ma swoją wartość dowodową mimo, iż nie spełnia wymogu dokumentu prywatnego w myśl art. 245 kpc z uwagi na brak podpisu. (por. SN w: IV CSK 52/15 oraz II CSK 283/15).

Nie znajduje zatem podstaw prawnych stanowisko sądu rejonowego, że przedstawione przez powoda niepoświadczone kserokopie dokumentów nie mają żadnej mocy dowodowej tylko dlatego, że powód nie złożył ich oryginałów lub poświadczonych kserokopii i tylko z tych przyczyn nie mogą stanowić podstawy jakichkolwiek ustaleń faktycznych. Złożone przez powoda niepoświadczone kserokopie dokumentów nie zostały bowiem zakwestionowane

przez pozwanego, który zapewne wobec nierozpoznania wniosków dowodowych z tych dokumentów księgowych, dołączonych w toku sprawy przez powoda i osobę trzecią, nie miał możliwości się do nich odnieść. Zatem powód w tym stanie rzeczy nie miał obowiązku składania ich oryginałów lub poświadczonych kserokopii, wobec czego sąd rejonowy powinien był ocenić ich moc dowodową, jak każdego innego dowodu, zgodnie z zasadami art. 233 k.p.c., a czego nie uczynił oraz umożliwić pozwanemu poprzez ich ujawnienie na rozprawie odniesienie się doń.

Tym samym stwierdzić należy, że w/w uchybienia formalne sądu bez ich uprzedniego usunięcia, uniemożliwiły sądowi tak I, jak i II instancji merytoryczne rozpoznanie sprawy, a tym samym sąd rejonowy przedwcześnie oddalił powództwo jako nieudowodnione, nie rozpoznając tym samym istoty sprawy, co na mocy art. 386 § 4 k.p.c. skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy temuż sądowi do ponownego rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy sąd rejonowy winien wezwać pełnomocnika strony powodowej o wyjaśnienie rozbieżności w zakresie powołanych na okoliczność żądania pozwu środków dowodowych w epu i w procesie i złożenia precyzyjnych, jednoznacznych wniosków dowodowych z przywołanych na uzasadnienie żądania pozwu środków dowodowych, jak również podjąć czynności procesowe odnośnie pism procesowych strony powodowej z dnia 1.03.16r. i 8.03.2016r. Następnie wezwać pełnomocnika pozwanego do podpisania pisma procesowego zatytułowanego „sprzeciw”. Następnie rozpoznać wszystkie wnioski dowodowe, dokonać ich oceny formalnej i merytorycznej i na tej podstawie ustalić stan faktyczny oraz dokonać oceny prawnej. Dopiero na tym etapie możliwym będzie wyrokowanie w sprawie.